

יהודה בורלא, סופר
(1969-1886)

ובשפתו משובצים משלים ואמרות כנף שתרגם מספרדית ומערבית. הוא שילב בסיפוריו פולקלור מזרחי וסיפורים עממיים מתורגמים מערבית ומלאדינו. זכה בפרסים ספרותיים רבים, בהם פרס ביאליק של עיריית תל-אביב, פרס אוסישקין ופרס ישראל בשנת 1961.

בנו של יהודה בורלא, הסופר יאיר בורלא, סיפר בראיון רדיו כי הדמויות שעליהן כתב אביו היו מבוססות על אנשים אמיתיים. אחד הגיבורים בסיפורו הנודע "אשתו השנואה", למשל, היה בן משפחה ממש, ופרסום הסיפור עורר כעס ותרעומת אצל כמה מבני משפחתו. באותו ראיון סיפר יאיר בורלא כי לאחר מלחמת ששת הימים, לקח אביו את בני המשפחה לסיור בעיר העתיקה, וליד כל בית עצר וסיפר לילדיו מי היו דייריו בימים שלפני מלחמת העצמאות.

נולד בירושלים למשפחת רבנים ספרדית שעלתה לארץ מטורקיה כשלוש מאות שנה לפני כן. למד בישיבה ונועד להיות רב, אבל בהגיעו לגיל שמונה-עשרה עזב את הישיבה והחל ללמוד בבית המדרש למורים בירושלים. בתקופת מלחמת העולם הראשונה גויס לצבא הטורקי ומכיוון שידע כמה שפות – שימש מתורגמן. מ-1908 עסק בהוראה ובתפקידים ציבוריים שונים: הוא נשלח לדמשק לנהל את בית הספר העברי, עמד בראש המחלקה הערבית בהסתדרות, היה פעיל באגודת הסופרים העברים ועמד בראשה במשך כמה קדנציות. את העידוד הראשון לכתיבה נתן לו יוסף חיים ברנר, שגם ערך את סיפוריו הראשונים. ברנר גם יעץ לו לכתוב פרוזה ולא שירה. בכתיבתו נתן בורלא ביטוי להווי העדה הספרדית בירושלים. הסופר יעקב פיכמן כתב עליו שהוא "היה שליח ציבור ראשון של הספרדים וחשף את היופי שבבני עדתו, גילה את האצילות הספרדית שטרם בטלה, את האבירות שברבניה ותלמידי חכמה". בורלא כתב ופרסם במשך חמישים שנים רצופות. סגנונו הספרותי מושפע מן העברית של בני העדה הספרדית,